

BESIDKA.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 14

Wilber, Neb., dne 17. dubna 1902.

Ročník I.

Běla.

Pokračování

**Báseň
Adolfa
Heydnka**

Rozhlédne se, co se děje,
do peřin se skryje,
čeká, jeho bývá, čelna
Tomek neděje :
všek mu zblude vždycky ještě,
mámeť i ho jiné.
Tomek skor zpola nechá
jako zůmyslně ;
o nic spolu neškorpi se.
jsou to hodné děti
jak dva rodu sedmilásci
na jediné sněti."
"A jak Vojtěch?" — "To vš
teskní,

hejšká časem dítě.
dělá co kde v domácnosti...
nu, vždyť navštíví tě
brzy taky, že-li bude,
hodláme se střídát,
jde-li jeden, musí druhý,
hospodařství hřádat ;
roboti-li Vojtěch v poli,
nebo chystá píci
tu mne dum je spravovati,
Barči dítek střech."

"A co kravky?" — "Daří se jim."
"A co psi?" — "Ten smutí,
také u té němě tvaře
jakés zastěsknutí ;
ten se shání ! čmouchal vrchol
hněvivě a zlobně,
něžli mrout ulosvil se
v koutek u zbrobně..."
"Chudak psiček! A jak na vsi?"
"Závisť hrud' jim třebe.
Všek to všude milá dítě,
kromě toho nete.
"Ti zpanšteli na chalupě,"
řkon: "z těch p i trocha,
kloudného as bude málo,
z toho jejich h cha
řřukal je to rozmazlený
vínou hloupé mámy,"
my to k srdci nebereme,
žijem pěkně sami."

"Závidí nám pomlouvači
trošičku té zvule!"

"Zdali právem? Lepší Tomek
vísky dobré pále ;
nyní se však ani anděl
pomluv neustraní,
já jen říkám, špatný holub,
který se havraní,
zůstane jím, nechť se živí
lepšíh klasu všikem—
chceme hocha něčím mítí,
ne však hrdopýškem:
jak kdo myslí, jak kdo koná,
mní, že také jiní,
tak neb onak lidem nikdy
vhod se neučiní;
ať si mluví. Vlastní hrby
člověk vždy rád vloží

na blížního. Žijme jenom
dále v bázni boží."

Chvíli ještě rozměluvali,
vždyť princezna spala—
aby Tomek nemastydnuł,
Běla domlouvala.
"To ty," matka odvětila,
"není zimy venku,
ostatně jsme na k očáre
jako ve přístěnkú :
všim nás páni opatřili
dřív, tož nyní taky
ba, pro Tomka dostali jsme

Roztomile prosívala
kojenička něšná,
laskavější čim dál byl!
komunistvo i kněžna
láskou se k ní přikloní i.
mnoho vzala darem,
rádce měla, těšitelce
na doktoru starém:
vřídne bylo zchlázení
h ojnost všeho všudy,
ch, a Tomek zrovna kynal,
k čemu tedy trudy?

Mimo dítě zřela Běla

nové le ásy přibírala
v malebném svém šatě :
sukní stěh byl sice stejný
jako dřív, i šátky,
ale jak to všecko padlo,
jaké bylo látky!

Přysněl Vojtěch mladou ženou,
přysněl vlastním domkem,
přysněl se tem, přysněl polem,
jak pak teprv Tomkem ?
Tím se všecko vynášela,
nejvíce však Běla,
dostal prádlo zrovna také
jako kněžna měla;
jen že bylo bez korunek
šitých v prádla rohy
a čeho on po půl tuctech,
toho ona stohy.

Klidnou Běla, skoro šťastnou
na zámku se stala,
dítka zpěvem, žady svoje
dary uspávala ;
vždyť co doktor přislíboval
nebylo jen zvěstí...
dumala-li, dumala jen
o Tomkovu štěstí.

XI.

Přišla zima do úlohí
sivevjasá zima,
hojný stěhýl na obočích
sutky pop očima :
jiním se jí řasy chvěly,
urazen zory husly,
ruca v hávu ustavilně
sněžné hvězdy třásly.
chaty v bílou loktus skryty
tulily se k stráním,
skřehlé vrány přelétaly
v polích s bédováním ;
stromy sněťi nakloněných
v skráních bílé věncí,
zapoměl v mizu hrůti,
tláčit na pupence.
Bouře letší od severu
v rozkaecném zpěvu
divou močí, s strou tlapou
ryla v zmazřím dřevu.

Nedbala jí Běla tuze
necht' jí mnoho třeno,
vědělať, že v rodném domku
všecko opatřeno,
vědělať, že není nouze
v síni ani chlévn,
dobře vše a hošek také
chodil na návštěvu,
nic ma doma nescházel,
žvatlal, hrál si s Vítkem,
poupátkem byl u své matky
u Barušky kvítkem.

(Pokračování.)

CHARLES H. DIETRICH.

napřed guvernér, nyní mláčší se-
nátor státu Nebrasky.

plátno na povlaky
a co prádla ! milá zlatá,
že nám to až teří,
co měl Tomek; pro Vitouše
vybrala jsem dečí ;
všecko máme! To je štěstí,
moje duše zlatá,
jen ať nám je neporuší
chvíle jedovatá ;
však teď domů ! — Loučily se,
vsedli do kočáru ;—
u vnitř hojnost všeho bylo
kožešin i darů.—

ob čas muže taky :
vesel byl, že vyplnil se
doktorův slib všaký ;
na vše, dál co ještě bude,
chystal se a strojil,
myšlenek rou zlatokřídly
v hlavě se mu rojil.—

A jak svěží byla Běla,
dvojnásob než prve :
líčka z květů jablonoých,
řet z planoucí krve,
každý pohled jejich očí
jak by zrozen v zlatě.